

Yellow Tigers

De Yellow Tigers vieren een punt tijdens hun vlotte winst tegen Kameroen op het WK volleybal. © BELGA

Het wonder – dat was het toch een beetje voor wie de omstandigheden kent – voltrok zich op een late vrijdagavond. Lastig voor de weekendkranten want die sluiten vroeger dan normaal. Het was wel op de televisie te zien, maar daarvoor moest je naar het kanaal van Ketnet gaan zoeken. Ach, volleybal is natuurlijk geen voetbal, en dus is een wereldkampioenschap vrouwenvolleybal ook geen Europees kampioenschap vrouwenvoetbal.

Op VTM begon ook nog eens een nieuw seizoen van *The Voice van Vlaanderen*. Neen, een slechter moment dan die vrijdagavond konden de Yellow Tigers niet uitkiezen om te stunts tegen Nederland. En zo is die 3-1-overwinning, die een droge 3-0 had moeten zijn, slechts door een handvol kijkers gevolgd en moesten de lezers het op zaterdag in de overvolle kranten ergens op een achterafpagina gaan zoeken. Zonde.

Ik heb van het eerste tot en met het laatste punt met open mond zitten kijken. In eerste instantie om te checken of dat van een paar dagen eerder geen gezichtsbedrog was. België verloor toen nipt van Italië, maar had ook met 3-0 kunnen winnen. Met andere woorden, was die bijna-stunt een toevalstreffer of zat er echt Belgische muziek in dat WK?

Het was een symfonie, wellicht de beste wedstrijd die een Belgische nationale vrouwenploeg in welke sport ook op ‘vijandig’ terrein heeft gespeeld. En de 42 punten (in vier sets) van hoofdaanvalster Britt Herbots, in een overvol oranje Gelredome, is de beste prestatie ooit door een Belgische volleybalspeelster.

De Red Flames staan op waakvlam, de Belgian Cats waren door pech op het voorbije WK kittens, maar de volleybalvrouwen deden hun dierentotem alle eer aan. Ze waren tijgers aangevoerd door een dodelijke 23-jarige Bengaalse tijgerin uit Limburg.

Gisteren hebben ze zich verzekerd van de tweede plaats in hun poule door Kameroen te kloppen. België wordt nu samen met Italië, Nederland en Puerto Rico uit de eigen poule A ingedeeld in een nieuwe groep E (in Rotterdam) samen met de vier beste landen van poule D.

Het behoudt de punten uit de poule en speelt alleen tegen die vier landen uit D, waaronder Brazilië, China en Japan. Andere koek dus. Alleen de eerste vier landen gaan door naar de kwartfinale en zo naar de halve finale.

België zal daardoor op dit WK wellicht hoger eindigen dan de ranking, twaalf in de wereld. Niet iedereen in het Belgische volleybal is daar even blij mee. Onder dit ogenschijnlijk mooie verhaal schuilt een schisma, een haast niet meer te dichten kloof. Een deel van de Belgische volleybalwereld zat vrijdag ongetwijfeld te hopen/bidden dat Nederland op 2-2 zou komen en alsnog het laken naar zich zou toetrekken.

Dat schisma is het gevolg van de controverseronde bondscoach Gert Vande Broek, die verregaande psychologische manipulatie en machtsmisbruik wordt verweten. Iets wat al langer sluimerde, werd een halszaak door een programma waarin een aantal ex-internationals getuigden over hun ex-coach. Daarop stelde het bondsparket een onderzoek in en sprak met meer dan vijftig getuigen, het overgrote deel ten laste van Vande Broek.

Die weet inmiddels wie hem wat verwijt, en zou daar behoorlijk van zijn melk van zijn, maar capituleren was nooit het plan. Vande Broek heeft zijn coachingstijl aangepast, er is meer omkadering gekomen en zie, daar is de vakman weer. Je moet het hem aangeven – vriend, vijand of neutraal – hoe hij zichzelf overleed en zijn ploeg bij elkaar heeft gehouden, dat is opmerkelijk.

Misschien ligt een deel van de verklaring van de prestaties in de buitenwereld die plots de grote vijand werd. Hoofdaanvalster Britt Herbots krijgt een karrenvracht ballen bij gebrek aan *opposite* – Kaja Grobelna wil ook niet meer met Vande Broek – en sleurt het team door alle moeilijke momenten. Herbots stond van het eerste moment pal achter haar coach.

Toen op het einde van de derde set spelverdeelster Jutta Van de Vyver geen bovenhandse bal meer durfde te spelen – te veel zweet, te veel spanning – leek het drama compleet. Jutta is de jongere, kleinere en (op papier) iets minder getalenteerde zus van Ilka Van de Vyver. Ilka was tot vorig jaar de eerste spelverdeelster van de Tigers, maar weigert nog onder Van de Broek te spelen omdat die de zussen tegen elkaar zou hebben opgezet.

Waarop haar jonge zus haar kans greep en die vrijgekomen plaats innam. Keek Ilka vrijdag? En toen haar zus die cruciale toetsfout beging, was er leedvermaak of voelde ze de angst van haar zusje? Willen we het weten? Laten we vooral hopen dat ze in het vrouwenvolleybal snel allemaal weer door één deur kunnen.

Onder het ogenschijnlijk mooie verhaal van de Yellow Tigers, schuilt een schisma, een haast niet meer te dichten kloof